

בס"ד

רבנו נחמן מברסלב

צ'כע'א

טוב להגיד ולשיר

נְּנַחֵם נַחֵם נַחֵם מְאוֹמֵן

לזכות לכול הישועות

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "נשא"

איש איש כי תשטה אשתו

ומעלה בו מעל

(במדבר ה, יב)

האשה בשרשה היא בחינת חכמה תתאה, בחינת מלכות, ומחמת שהספרא אחרא והקלפות שהם בחינת חכמות היצוניות, בחינת הגלות של ארבע מלכויות, סמוכים לשם וחותרים ומתנגבים תמיד לינק משם ולהתאחו שם ביותר, על-כן אפלו בהתר הוא מלחמה גדולה, ומכל-שכן מי שפוגם באסור, חס ושלום, שעל-ידי-זה הוא נותן להם פח לינק משם ביותר, עד שנעשין מזה בפירות גמורות, רחמנא לצלן. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "ומעלה מעל באישה" באיש מלחמה שלמעלה, הינו בהשם יתברך, ובאיש שלמטה, כי מועלת בודאי באיש של מעלה מאחר שמתנגבין על-ידי-זה הפפירות, רחמנא לצלן. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "כי תשטה אשתו" אין המנאפים נואפין אלא אם פן נכנס בהם רוח שטות, כי בודאי פגם הברית ונאוף נמשך רק מהקלפות שהם בחינת החכמות היצוניות, שהם באמת כסילות ושטות גמור נגד החכמה אמתית דקדשה (לקושי הלכות - הלכות גיטין ד', אות ה' לפי אוצר היראה - ברית, אות קי"ג)

רצתה להתנדות ולהודות על האמת, אזי: וצבתה בטנה ונפלה ירכה וכו' (במדבר שם, כו).

ובזה נבדקין ישראל שמי שאינו נקי באמת וקלקל מעשיו, אבל על כל פנים הוא מודה על האמת ומתבייש בעצמו על מעשיו ומשתדל להתקרב לאנשי אמת, נתתקן על-ידי זה. מכל שכן מי שהוא טהור ואף-על-פי-כן הוא מתבייש בעצמו על שאין טהרתו בתכלית השלמות או על קצר השנתו וכו', הוא זוכה על-ידי הבושה לבחינת תשובה על תשובה כל אחד לפי בחינתו. אבל מי שהוא טמא באמת ולא די שאינו מתבייש בעצמו על מעשיו הרעים והמגנים מאד אף גם הוא רודף ומבייש אנשי אמת ושופך דמם כמים בהנם, הוא נבדק על-ידי מצות עמר שעורים ויפל באין סומך כמו הסוטה הטמאה ממש. ויקים בו (במדבר שם): וצבתה בטנה ונפלה ירכה והיתה לאלה בקרב עמה. (הלכות ברכת הפירות - הלכה ה, אות ט"ו)

איש או אשה כי יפלא לנדר

(במדבר ו, ב)

ועל-כן נסמך פרשת מטות לפרשת פינחס. כי פרשת מטות מדבר מענין נדרים, שעל-ידי מצוה זאת של נדרים רואים ומבינים גדל עצם כח הדבור, שתכף כשמבטא בשפתיו צריך לקיים ככל היוצא מפיו.

כי באמת ענין נדרים הוא פליאה נשגבה בבחינת (במדבר ל) איש כי יפליא לנדר נדר נזיר וכו'. כי הם בחינת פליאות חכמה (כמובא בהתורה "שאלו את רבי יוסי בן קסמא" בסימן נו). כי בזה רואין גדלת האדם הבעל בחירה שיש לו כח בפיו לעשות לעצמו מצוות חדשים שלא נצטוו בהם. כגון כשאוסר עליו דבר המותר בפיו אזי תכף נאסר עליו הדבר המותר באסור תורה (וכמבאר בדברינו מזה בהלכות נדרים) והוא פלאי. הלא באמת זה הדבר אין בו שום אסור בשרשו, ואף-על-פי-כן תכף כשאומר בפיו שיאסר עליו הדבר אפלו בלא הזכרת השם נאסר עליו תכף באסור המור מן התורה.

אך בזה רואין גדל כח האדם הבעל בחירה. והעקר הכח הוא בפיו ולבו. שכשלבנו חושק לקדש את עצמו באיזה קדשה ופרישות וכיוצא ומוציא חשקו

וצבתה בטנה ונפלה ירכה וכו'

ונקתה ונזרעה זרע

(במדבר ה, כז-כח)

הסוטה צריכה לסבל בושה גדולה על הטא ההסתרה, ובזה היא נבדקת. ועקר תקונתה הוא שבאם באמת נטמאה תאמר האמת לפני הכהן ואז יכפר עוונה על-ידי הודוי והבושה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה דף ז) שאומרים לה תוכחה הרבה שתתודה ולא ימחה שם שמים על המים. ואם לא נטמאה וטהרה היא, אזי הוא לה לטובה, כמו שכתוב (במדבר ה, כח): ונקתה ונזרעה זרע כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה כו). כי אפלו אם לא נטמאה צריכה כפרה על ההסתרה, אבל זאת הבושה בעצמה מכפרת עליה ונתהפך לה לטובה שאם היתה יולדת בצער יולדת ברוח וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שם). אבל אם נטמאה ולא

שרש חכמת הטבע, וממשיכין ומאירין ומחזקין
 אמונת הרצון בעולם, להאמין שהכל מתנהג רק
 ברצונו יתברך, ועל-ידי-זה זוכין להארת הרצון, הינו
 לכסף בתקף הרצון רק לעשות רצונו יתברך, שזהו
 עקר העבודה. (לקוטי הלכות – הלכות ברכת השחר
 ה, אותיות צא צד לפי אוצר היראה – נדרים
 ושבועות, אות ג)

כי יפליא לנדר

(במדבר ו, ב)

לבוא לאמונת חכמים הוא על-ידי נדר. כי מה
 שהרבה רחוקים מאמונת חכמים אמתיים הוא רק
 מחמת חכמות עולם הזה, שהם חכמות של הבל
 שיש לכל אחד, וכל אחד הוא חכם בעיניו. ובאמת
 מי שיש לו מח בקרקדו יכול להבין בקל שכל
 החכמות של העולם הזה הם שטותים והבלים
 ואינם בכלל חכמה כלל, כי מאחר שעל-ידם אינו
 יכול לבוא לתכליתו האמתית והנצחית שהוא העקר,
 כמו שכתוב: "הנה בדבר ה' מאסו, וחכמת-מה
 להם", וכתוב: "אל יתהלל חכם בחכמתו וגו', כי
 אם בואת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי". כי
 עקר החכמה האמתית היא חכמת הצדיקים
 הגדולים שזכו לחשב באמת על תכליתם הנצחית,
 כי זה עקר החכמה באמת, בבחינת "איזהו חכם?
 הרואה את הנולד", שצריך כל אחד להשכיל על
 דרכיו ולהתישב היטב מה יהיה נולד ממעשיו
 ועסקיו בסוף האחרון, אשר לזה אין זוכים בשום
 חכמה שבעולם, כי-אם על-ידי חכמת הצדיקים
 אמתיים שעקר חכמתם הוא להשתדל לפרש את
 עצמם מזה העולם לגמרי עד שזכו לזה בשלמות,
 ששברו כל התאוות בתכלית עד קצה האחרון ולא
 נשאר להם שום נדנדוד ריח משום תאוה של זה
 העולם, ורק צדיקים כאלו הם יכולין לתקן כל
 העולם ולהחזירם למוטב כל מי שרוצה להתדבק
 בהם; כי כל אדם צריך להגיע לזה, לתכלית
 הפרישות והקדושה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח,
 אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אננו דזכין לזה
 בשלמות באמת, על-כן עקר התקון של שאר כל
 אדם הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים אמתיים,
 להם ולתלמידיהם וכו', כי הצדיקים האמתיים
 יכולים לתקן ולרפאת כל אדם שבעולם אף-על-פי
 שהוא חולה גדול בנפש וגוף, כי כמו שהמבזה
 תלמיד-חכם אין לו רפואה למכתו כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל, כמו-כן להפך, מדה טובה מרבה,
 שהמאמין בצדיקים ותלמידיהם שהם באמת
 תלמידי-חכמים אמתיים אין מכה בעולם בגוף
 ונפש שלא יקבל רפואה על-ידם בבחינת "ולכל
 בשרו מרפא" הנאמר בכל התורה; כי עקר התורה

ורצונו בפיו אזי נעשה מזה תורה. כי אז נאסר עליו
 הדבר באסור תורה. כי באמת נפש ישראל בשרשו
 הוא חלק אלוה ממעל והוא בעצמו בחינת התורה.
 כי קדשא בריך הוא ואורייתא וישראל בלא חד, כמו
 שכתוב בזהר הקדוש (אחרי עג). ועל-כן יש לו כח
 בפיו לנדר נדר ולעשות לעצמו מצוות בנפשו.

והעקר נדרים הוא כדי לקדש את עצמו ולפרש את
 עצמו מתאוות, בבחינת (אבות פ"ק ג) נדרים סיג
 לפרישות, שאלו הנדרים הם מצוה לנדר בהם. וכן
 אמרו (נדרים ח): שרי ליה לאנש למנדר לזרוי
 נפשיה. ועקר הנדר כשמוציאו בפיו. ובה רואין גדל
 כח הדבור ומבטא שפתים של האדם שעל-ידי
 הדבור הוא יכול להתגבר ביותר לפרש את עצמו
 אפלו מן ההתר, כמו שאמרו: נדרים סיג לפרישות,
 וכמו שרואין בחוש מכל מי שרוצה להרגיל את
 עצמו באיזה קדושה ופרישות שנגמציאם הרבה
 שעושים נדר או שבועה על זה, כגון: להתענות איזה
 יום, או שלא לאכל דבר מן החי איזה זמן, או לתן
 צדקה יותר מבחו וכיוצא בזה. ולכאורה הדבר
 תמוה, ממה נפשך, אם יש בכחו להתגבר על יצרו
 יוכל להתגבר בלא נדר ושבועה. ואם מתירא שלא
 יתגבר יצרו עליו מה יועיל הנדר. אך בזה רואין גדל
 כח הנדר בשרשו והעקר כשמוציאו בפיו שאז
 על-ידי הנדר עולה לבחינת פליאות חכמה ששם
 שרש הבחירה. ומשם מקבל כח על-ידי שמוציא
 הנדר בפיו שיוכל להתגבר על מה שצריך להתגבר.
 וכודאי גם אחר כך כשעשה נדר עדין יש כח
 להבחירה להטותו חס ושלום חס ושלום כי הבחירה
 יש לה כח גדול מאד. ועל-כן הוהירה התורה מאד
 שישמר לקים את נדרו וככל היוצא מפיו יעשה.
 אבל העקר הוא שעל-ידי הנדר יש לו כח הרבה
 יותר להתגבר על יצרו. וכמו שמצינו בבעז שאמר
 (רות ג) חי ה' שכבי עד הבקר, ודרשו רבותינו ז"ל
 (רות רבה פרשה ה) ליצרו נשבע, נמצא שכלא
 השבועה היה סברא שהיצר הרע יתגבר עליו, וכמו
 שאמרו רבותינו ז"ל (נדרים ח) בזה. ועל-ידי
 השבועה עמד בגסיון וכבש את יצרו. וכן מצינו
 בכמה כשרים וצדיקים, וכמו ששמעתי מפיו הקדוש
 שאמר שהיה רגיל בנדרים מאד בשביל קדושה
 ופרישות (שבחי הר"ן סימן טו). (לקוטי הלכות –
 הלכות ברכת השחר ה, אות צ')

איש או אשה כי יפלא לנדר

(במדבר ו, ב)

נדרים הם בחינת מקנא קנאת ה' צבאות, שמחמת
 שרואה התגברות היצר הרע וכו' הוא לובש קנאה
 ואוסר עליו גם את המתר לו. וקנאת ה' צבאות
 נחשב לצדקה, שעל-ידי-זה מכניעין מצח הנחש,

בה תברכו

(במדבר ו, כג)

בשהצדיק צריך לבקש מאת השם יתברך, יכול להיות שלא ימלאו בקשתו, כי זמנין דשמע וזמנין דלא וכו' (וזהו וירא דף קה). אבל יש צדיק שיכול לגזר ולומר: אני אומר שיהיה כן. וזה בחינת (במדבר ו): בה תברכו וכו' אמור להם – הינו שאני אומר שיהיה כן: יברכה ה' וישמרך וכו', אמן. (לקוטי מוהר"ן א', סימן רכ"ג)

יברכך ה' ... [בממון]

(במדבר ו, כד)

וזהו 'יברכה ה' בממון, כי עקר ברכת בהנים ונשיאת כפים הוא לתקן תאות ממון שהוא קשה מכלם (כמובא בספר ספורי מעשיות – מעשה יב). ועל כן עקר הברכה מתחלת: 'יברכה ה' – בממון, וישמרך' – מן המזיקין, דהינו שיזכה לממון ועשירות דקדשה שהוא בחינת ברכה, שיהיה נשמר הממון והעשירות ממזיקי עלמא שהם הקלפות המכניסין תאות ממון בלב האדם, רק שיזכה לעשירות דקדשה שהוא בחינת ברכה, בחינת: ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עציב עמה, שלא יהיה בממונו שום אחיזת העצבות והדאגה והמרה שחרה של תאות ממון בחינת בעצבון תאכלנה, רק יזכה לשמח בחלקו תמיד, ולבטח בה' יתברך שהכל מאתו לבד, שזה בחינת שבירת תאות ממון, שזהו עקר העשירות דקדשה. (ליקוטי הלכות – הלכות תפילה ד', אות כ"ד)

ושמו את שמי וכו'

ואני אברכם

(במדבר ו, כז)

הברכות מסורות לבהנים, כי הם בחינת שומרי הברית, כמו שכתוב (דברים לג): יורו משפטיך ליעקב וכו' ובריתך ינצרו. ובני לוי לא טעו בעגל, שהיה בחינת פגם הברית, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: לא עבדו ישראל עבודה זרה אלא כדי להתיר להם עריות בפרהסיא. כי כל התאות, ובפרט תאות נאוף שהוא הרע הפולל של כל התאות, הם באים משבירת כלי החסד פידוע, שמזה נתהווה התאות שבאים מאהבות הנפולות. והכהן הוא בחינת איש חסד, שהוא בחינת שלמות האהבות העליונות, כמו שכתב רבנו כל זה על פסוק חרפה שברה לבי (לקוטי מוהר"ן א' – סימן לד), עין שם. ומחמת שהם בבחינת תקון הברית, על ידי זה הם יכולין להמשיך הברכות, כי בליהם שלם, הפך בלעם הרשע שרצה להמשיך קללה על ידי קלקול

אין יודעין כיהם הצדיקי אמת שפרשו את עצמם מתאות עולם הזה לגמרי לגמרי, רק הם יודעים לדרש את התורה ולפרש ולבאר כל הדרכים והנתיבות שבה באפן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבעולם כנ"ל. אבל מחמת שלא כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת. על כן העצה לזה הוא גדר שידר איזה גדר ויקים מיד, כי נדרים סוג לפרישות, כי כל הנדרים הם בחינת פרישות שרוצה לפרש את עצמו מאיזה תאוה כדי להתקרב להשם יתברך; ואפלו נדרי צדקה והקדש הם גם כן בחינת פרישות, כי בעד זה הממון היה יכול לקנות לעצמו איזה דבר שהגוף נהנה ממנו, והוא משבר תאותו ונותן זה הממון לצדקה, ועל כן על ידי זה עולה ומקשר את עצמו להצדיקים אמתיים שזכו לתכלית הפרישות באמת וזוכה לאמונת חכמים ולהתקרב אליהם, כי מאחר שהשם יתברך רואה שממשיך עצמו לדרביהם ומקבל על עצמו איזה בחינת פרישות על ידי נדר שהוא בחינת פלא, בבחינת "כי יפלא לגדר וגו'", על ידי זה זוכה להאמין בהחכמים וצדיקים הנפלאים שזכו לפליאות חכמה על ידי שפרשו עצמן מהעולם הזה לגמרי. (לקוטי הלכות – הלכות שבת ו', אות ג' לפי אוצר היראה – אמונה, אות ל"ו)

אמור להם

(במדבר ו, כח)

הכהן איש חסד היה יכול לגלות בחינת החסד הנם שהיה מקים העולם קדם מתן תורה על ידי בחינת העשרה מאמרות שהם נעלמין בכל דבר, שהם בחינת התורה שמלבש ונעלם בכל דבר (כמובא בלקוטי מוהר"ן ב' – סימן ע"ח), כי המאמרות הם בחינת חסד, בבחינת (תהלים פט): 'כי אמרתי עולם חסד יבנה. ועל כן היה להם כח להמשיך ברכה לישראל, כי עקר הברכה משם על ידי שמגלין העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שהם בחינת חסד הנם, שהם מלבשין בכל דבר. וזה בחינת (במדבר ו): 'בה תברכו את בני ישראל אמור להם, 'אמור להם' דיקא, הינו לבחינת העשרה מאמרות הנ"ל שמלבשין בכל דבר, שמשם עקר הברכה. וזהו 'יברכה ה' וכו', כי הברכה היא רק מה' יתברך לבד. ועל ידי שמדבקין כל דבר לפרשו, לבחינת עשרה מאמרות שבהם נברא כל דבר שבעולם, שזהו בחינת החיות אלקות שמלבש בכל דבר שבעולם, על ידי זה נמשך ברכה מה'. (הלכות תפילה – הלכה ג', ד')

הכלי, מחמת שהיה משקע מאד בתאוה זו, כמו שכתב רבנו על פסוק: בקרב עלי מרעים (לקוטי מוהר"ן א' - סימן ל"ו). ועל-כן נהרג בלעם על-ידי פינחס דוקא, כי פינחס היה בחינת תקון הברית, ועל-ידי זה זכה לכהנה, על-ידי שקנא קנאת ה' צבאות על פנים הברית, על-כן על ידו דיקא נהרג בלעם שהיה הפכו ממש.

וזה פרוש: כה תברכו, ודרשו רבותינו ז"ל (סוטה לח) מזה, שצריך לברך בלשון הקדש, כי 'בה' הוא בחינת השכינה שהיא בחינת מלכות, שהיא בחינת שלמות לשון הקדש. ועקר ברכת פהנים לתקן הכלי של ישראל על-ידי בחינת תקון הברית, כדי שיהיו ראויים לקבל ברכות. וזה שכתוב: ושמו את שמי על בני ישראל. כי השם הוא הנפש, והוא הכלי של החיות, כמובא בדברי רבנו (לקוטי מוהר"ן א' - סימן נ"ו). והכהנים על-ידי ברכתם הם משלימין הכלי של ישראל שהוא השם והנפש, בחינת ושמו את שמי וכו', ועל-ידי זה: ואני אברכם, כי ממילא תחול הברכה עליהם על-ידי שיהיו פלים ראויים לקבל ... (הלכות נשיאת כפים א')

יברכך ה' וישמרך

(במדבר ו, כד)

מבאר (בלקוטי מוהר"ן ב' - סימן ד'), שעל-ידי הצדקה שעל-ידי זה זוכין לרצון וכו' על-ידי זה אין צריכין לעשות שום עסק ועובדא כלל בשביל פרנסה כי נתקנים ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו, כהני ה' דיקא בחינת חסד וכו'. שלא יצטרכו לעשות שום עסק בשביל פרנסה רק כל הממון והעשירות והפרנסה יהיה נמשך להם בחסדו וכו' שזהו בחינת כהן. וזהו יברכך ה' בממון (במדבר רבה פרשה יא) שכל הממון יגיע להם על-ידי ברכת ה' לבר בלי שום עובדא ועסקי משא ומתן ומלאכה, בבחינת (משלי י) ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה. שלא יצטרך לשום יגיעה של עסק ומלאכה שנמשך מבחינת בעצבון תאכלנה בזעת אפיה תאכל להם רק כל העשירות והפרנסה יהיה נמשך על-ידי ברכת ה'.

וזהו וישמרך מן המזיקין (שם) שהם בחינת החיות רעות המבארין שם בהתורה הנ"ל שהם מזיקי עלמא שהם רוצים לפגם ברצון. ועל-כן על ידם נמשך ביותר ויותר יגיעות וטרדת המלאכות והעסקים בחינת בעצבון תאכלנה שנמשך על-ידי חסא אדם הראשון שפגם באמונת הרצון. ועל-כן זה דרכם כסל למו של החיות רעות הנ"ל של חכמי הטבע שצוועקים מאד להרבות בעסקים ומלאכות ולבטל חס ושלום התורה ועבודה כי הם בהפך

מאמונת הרצון. ועל-כן דעתם הרעה בהפך להרבות דיקא במלאכות ועסקים. ומאומה לא ישא בעמלו וכו'. על-כן מברכין אותנו הפהנים יברכך ה' בממון שהממון והעשירות יגיע על-ידי ברכת ה' לבר בלי עסק ומלאכה כנ"ל וישמרך מן המזיקין שהם החיות רעות חכמי הטבע וכו'.

וזהו בחינת יאר ה' פניו אליך בחינת הארת פני ה' שנמשך ביום טוב בחינת (דברים טז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך וכו' שעקרו נמשך על-ידי צדיקי אמת שעל ידם מאיר פני ה' כי צדיקני אנון אנפי שכינתא כמו שכתוב בזהר הקדוש כמה פעמים. וזהו ויחנך יתן לך חן (במדבר רבה פרשה יא) שזה בחינת שמקשרים רצונות של כל ישראל לבחינת משה רבנו שנסתלק ברצון שברצונות (ועיין בלקוטי מוהר"ן ב' - סימן ד'). כי כל החן דקדשה של ישראל נמשך ממשך שעליו נאמר (שמות לג) כי מצאת חן בעיני. ועל-ידי מציאת חן המשיך שלש עשרה מדות של רחמים כמו שכתוב (שם) ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך וכו' הודיעני נא את דרכיך וכו'. ואז הודיעו על ידו שלש עשרה מדות של רחמים שהם בחינת תליסר תקוני דיקנא בחינת קדשת הזקנים דקדשה שהוא בחינת התגלות הרצון בשבת במנחה שנמשך משם (כמובן בפונות) וזה מברכין אותנו הפהנים ויחנך.

וזהו: ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום זה בחינת צדקה, בחינת (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, בחינת מרבה צדקה מרבה שלום. כי עקר התקון על-ידי רבוי צדקה כנ"ל, שעל-ידי זה זוכין להארת הרצון שהוא בחינת נשיאת פנים בחינת זקן נשוא פנים כמו שכתוב שם שעל-ידי זה מתבטל כח החיות רעות הנ"ל שזהו בחינת שלום. כי כל זמן שנשמע קולות הרעים של חיות רעות שהם חכמי הטבע הנ"ל יש רגז וכעס ומחלקת הפך הרצון והשלום כי הם מזיקי עלמא. אבל כשישראל עם קדוש מתגברין באמונת הרצון עד שמתבטל כחם אז ישובו המה אלינו ויתקנים: וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו' (ישעיה יא). כי יתבטלו ההזקות והרגז ויתרבה השלום שהוא בחינת רצון שהכל מרצים זה עם זה באהבה ושלום מגדל אמונת הרצון שהכל מתנהג ברצון הבורא יתברך לבר, גם אז יתקנים: ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' שזהו בחינת רבוי השלום. שכל הזרים ובני נכר יכירו גדלת הבורא יתברך ויגדלת ישראל אשר בחר בנו מכל העמים ויעסקו כלם במלאכתנו כי יבינו שזה כל תכליתם. ועל-כן מסימין ברכת פהנים וישם לך שלום. כי זה עקר התכלית בחינת רצון ואהבה ושלום. (הלכות ברכת השחר - הלכה ה', צ"ח)

יאר ה' פניו אליך ויחונך

(במדבר ו, כה)

עקר עבודת האדם להמשיך ולהאיר בעולם הארת פניו יתברך, כמו שנאמר בקשו פניו תמיד. ועקר בקשת פניו יתברך הוא, על-ידי שכל אחד מדבר עם חברו ביראת שמים בכל פעם, ומבקש ומשתדל שיקבלו הארה זה מזה מהנקודות טובות שבלבם שהם בחינת פני ה'. כי הנקדה טובה שיש בכל אחד בישראל היא בחינת צדיק, והיא בחינת פני ה' בחינת צדיקיא אנפי שכינתא, כי הוא מבחינת החלק אלקי שממעל שיש בכל אחד מישראל, ועל-כן על-ידי זה שמשתדלין בזה, על-ידי זה זוכין שהשם יתברך יאיר בהם פניו באהבה. ועל-ידי שנכללין על-ידי זה הנקודות טובות מפמה בני ישראל מזה לזה, בחינת ומקבלין דין מן דין, על-ידי זה נתרבה ונתגדל החן וההתפארות של ישראל, כי הנקודות טובות הנ"ל הן עקר החן וההתפארות של ישראל, בחינת ישראל אשר בך אתפאר. וכל מה שמרבין לדבר אחד עם חברו ביראת שמים, שעל-ידי זה הנקודות טובות הנ"ל מאירין יותר, על-ידי זה נתגלה ההתפארות והחן של ישראל ביותר, וזה בחינת יאר ה' פניו אליך ויחונך. (הלכות נשיאת כפים – הלכה ה', אות ד' לפי אוצר היראה – תוכחה, אות ב')

קח מאתם

(במדבר ז, ה)

ועתה בוא וראה זה מצאתי במדרש חזית שיר השירים מגדל מעלת הרצון. וזה לשון המדרש שיר השירים (ו, ד): יפה את רעיתי בתרצה. כשאת רוצה, כד את בעיא לית את צריכה בעיא מכלום, מילף מכלום, מי אמר להם להביא עגלת בקר לטען המשכן לא מהון ובהון וכו', עד כאן לשונו. ושם לבד היטב לכל דבור ודבור מדברי המדרש הקדוש הזה. פמה וכמה הוא מפליג במעלת הרצון דקדושה של ישראל-עם קדוש שפשוטים באמת רצונות דקדושה להתקרב לה' יתברך אינם צריכים עוד לבקש משום אדם וללמד ממנו. רק הרצון בעצמו יודיע לו מה לעשות לגרם נחת רוח לה' יתברך. כמבאר במדרש הנ"ל כשאת רוצה כד את בעיא לית את צריכה בעיא מכלום מילף מכלום וכו'. הינו כי יבין מעצמו על-ידי הרמזים שהצדיק מרמוז לו בכל עת על-ידי דברי תורתו הקדושה שאי אפשר לבאר הכל בפה ובכתב רק על-ידי בחינת רמזים יכול להאיר בדעתו עד שיתחזק ברצונות חזקים מאד לה' יתברך עד שלא ידע כלל מה הוא רוצה (כמו שכתוב בלקוטי תניינא סימן ז), עד שה' יתברך

יעזר לו ויאיר בלבו שיבין מה לעשות לגרם נחת רוח לה' יתברך להתקרב אליו על-ידי זה כמו הנשיאים שהבינו מעצמם להביא עגלות להמשכן אף-על-פי שלא נצטוו על זה כלל כמבאר שם במדרש ועין שם מה שכתוב שם על פסוק קח מאתם, מאתם היו הדברים וכו', עין שם. (הלכות נמילת ידים לסעודה – הלכה ו', אות מ"ו)

בכתף ישאו

(במדבר ז, ט)

על ידי הנגינה אדם נפר אם קבל עליו על תורה. וסימן: בכתף ישאו (במדבר ז), ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ערכין יא): אין ישאו אלא לשון שירה, שנאמר: שאו זמרה ותנו תף; ומקרא זה נאמר במשא בני קהת, שהיו נושאים בכתף את הארון, הינו בחינת על תורה. (לקוטי מוהר"ן ב', סימן ל"א)

קרבתו קערת כסף אחת

שלושים ומאה

(במדבר ז, יג)

וזה בחינת קרבתו הנשיאים. כי כל הקרבתו שלהם היה לתקן פנים הטא העגל שבשביל זה נבנה המשכן לכפר על זה כמו שאמר רבותינו ז"ל. ועקר הטא העגל היה פנים האמונה שעקרה הוא אמונת חכמים שלא האמינו במשה שגלה להם אלקותו באותות נוראות כאלה והאיר בהם אור הדעת והשפעת הנבואה כזאת בשעת מתן תורה (כי על ידי פנים אמונת חכמים, אינו יכול להוציא מלימודו משפטי אמת והנהגות אמתיות; ועל ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון, נחלש כתבי ישראל וכו', עיין בלקוטי מוהר"ן א', סימן ס"א – ותבין ביאור הדברים המובאים לקמן).

וזה בחינת קרבתו הנשיאים שהם בחינת תקון אמונת חכמים שבזה תלוי תקון כל הבחינות. וזה קערת כסף, ופרש רש"י שמרמוז על שנותיו של אדם הראשון שהיה תשע מאות ושלושים. שלשים ומאה משקלה בחינת המאה ושלושים שנה וכו'. כי אדם הראשון פנים באמונת חכמים כי לא האמין בעצמו שזהו גס-פן פנים אמונת חכמים (כמו שכתוב בהתורה הנ"ל. וכמבאר מזה במקום אחר באריכות). כי אדם הראשון היה כלול מכל נשמות הצדיקים שכלם יצאו ממנו. וכשעבר על הצווי שצוהו ה' יתברך כפי מה שהיה מבין אמתת הפרוש של המצוה הזאת ונטה אחר עצת הנחש בעצת אשתו, מזה נמשך פנים אמונת חכמים שהיו כלולים בו כל הדורות ומזה נתהוה פנים מחלקת קין והבל שהוא בחינת כל המחלקת על הצדיקים שבכל הדורות כי

ממחלקת קיז על הכל נמשך מחלקת קרח על משה כמובא שזה בחינת כלל המחלקת שעל הצדיק האמת שבכל דור. כי בכל מחלקת יש בו ניצוצי מחלקת קרח דתן ואבירם כמובא. ועל-כן מחמת שפגם אדם הראשון באמונת חכמים שזה בחינת פגם אכילת עץ הדעת טוב ורע על-ידי זה נפגמה האכילה ונגזר בעצבון תאכלנה בזעת אפיד תאכל לחם שמשם נמשך פסלת המאכל עד שנעשה פסלת גמור שהוא הענש של המלעיג על דברי חכמים שנדון בצואה רותחת שמשם באים העשנים סרוחים ומבלבלים את המוח. וכל זה נמשך מהפסלת שנאחו בכל המאכלים על-ידי הטא אדם הראשון. ועל-כן הביאו קערת פספ שלשים ומאה משקלה ומזרק אחד פספ שניהם מלאים סלת למנחה. סלת למנחה זה בחינת תקון המאכלים שעקרה הלחם. ועל-ידי סלת למנחה תקנו פגם המאכלים. ועל-כן מרמו בקערת פספ שנותיו של אדם הראשון לתקן פגמו. וכן שלשים ומאה משקלה כנגד המאה ושלשים שנה שהוליד וכו'. כי כל זה נמשך מפגם העשנים סרוחים שנמשכו על-ידי פגם אמונת חכמים שהם מבלבלים המוח ואינו יכול להוציא משפטי הנהגות ישרות וכו' (כמבואר שם בלקוטי מוהר"ן א' - סימן ס"א). ועקר העצה ומשפטי הנהגות ישרות צריכין בענין זה שהיא שמירת הברית שצריכין לשמר את המחשבה מאד מאד. ועל-ידי העשנים סרוחים לא היה יכול להוציא עצמו מזה אף-על-פי שעשה אז תשובה גדולה ופרש מאשתו. אבל מאנס המקרות לא נצול כמו שאמרו רבותינו ז"ל. והכל על-ידי העשנים סרוחים הנ"ל. וזהו בחינת שלשים ומאה משקלה. משקלה בחינת המתקלא כי עקר המתקלא הוא בתאוה זאת (כמו שכתוב במקום אחר). ובדאי אדם הראשון באלו המאה ושלשים שנה התגבר מאד לברר מחשבתו מהרהורים אלו. אבל אף-על-פי-כן לא נצול ממקרות מחמת העשנים סרוחים הנ"ל כנ"ל. ועל-כן הביאו קערת פספ שהוא כנגד שנותיו של אדם הראשון וכו' לתקן כל זה. ובהם המשיכו תקון לפגם המנהיגים של שקר שלמודם מאלו המותרות שנסמכין לרבי שלא כדן שזהו בחינת טא קיז שהתגבר על הכל בחנם והרגו שמשם כל המחלקת של עכשו.

בשול האכילה לבררה מהמותרות. וזה בחינת קערת פספ סלת שהוא תקון המאכלים מעשנים סרוחים כנ"ל כי בהקערה אוכלין המאכלים. ועל-כן קערת בנימטריא עש"ת בחינת מעיו עשת שן בחינת קרבנות תקון המאכלים.

מזרק אחד פספ, פרש רש"י כנגד נח. שבעים שקל כנגד שבעים אמות שיצאו ממנו. שבעים אמות כל אחת יש לה כתב ולשון. וישראל נבחרו מהם בפתב ולשון הקדש. שבשביל זה נצטוו נח בבנין התבה להצילו בזכות משה שיצא ממנו שיתן את התורה לישראל בבחינת בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה דא משה כמובא. וכל זה מרמו על תקון ידי הפתיכה (כמובא בהתורה הנ"ל) שהוא פתב ישראל שנתתקן על-ידי אלו הקרבנות שתקנו פגם אמונת חכמים כנ"ל. שעל-ידי זה נכנע הכתב של כל השבעים אמות ונתעלה הכתב של ישראל שזהו בחינת שבעים שקל.

כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת. זה בחינת עקר שלמות התקון שזוכין על-ידי רבוי הספרים הקדושים שעל-ידי זה נכללין באבן שתיה קדשי קדשים ששם עמדו לוחות האבן שנכתבו עליהם העשרת הדברות שזהו בחינת כף אחת עשרה זהב כמו שפרש רש"י שם שהוא כנגד עשרת הדברות שנתנו מידו של הקדוש-ברוך הוא. וזהו מלאה קמרת. כי עקר הכלליות והכניסה לבית קדשי קדשים ביום כפור הוא על-ידי הקמרת שמברר הטוב מעמקי עמקי הקלפות כידוע. כי קמרת ריח טוב מאד שמתקן ומברר המחשבה מהעשנים סרוחים שהם הבלבולים והמחשבות והרהורים רעים המסבבים את המוח שהם סרחון ממש. וכל התקון על-ידי קמרת שהוא ריח נפלא דקדשה גבה מאד שמברר משם. ובשביל זה הביא כל אחד מהנשיאים קמרת אף-על-פי שהוא שלא כדן כי היה לצרף שעה לתקן סרחון הרע של הטא העגל שהוא פגם אמונת חכמים שהמירו את כבודו בתבנית שור אוכל עשב. ואמרו רבותינו ז"ל: אין לה משקץ כמו שור בשעת האכילה. מרמו שפגמו על-ידי זה באכילה מאד, כי גרמו שיעלו עשנים סרוחים המבלבלים מאד ועל-ידי הקמרת תקנו זאת.

פר אחד בן בקר כנגד אברהם כמו שפרש רש"י שם. זה בחינת קדשת ארץ-ישראל שצריכין להמשיך גם בחוץ-לארץ ולהציל מגורש וכו' (כמו שכתוב שם). כי אברהם הוא הראשון שמצא קדשת ארץ-ישראל כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל-כן מרמו בפר בן בקר שהוא בחינת ואל הבקר רץ אברהם. כי איתא שבשרץ ורדף אחר הפן בקר בשביל הכנסת האורחים אז ברח אל מערת המכפלה ועל-ידי זה מצא אברהם את קדשת מערת המכפלה.

את הבריות ומקרבן לתורה. ועל־כן הקריבו שלמים בקר שנים כנגד משה ואהרן שהם כלל ספרי התורה עקר תקון אמונת חכמים.

וזהו: "אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה". ופרש רש"י כנגד כלל התורה שהם תנ"ך וחמשה חמשי תורה ועשרת הדברות וכהנים ולוים וישראלים. הינו בחינת כלל ספרי התורה שנמשכין על־ידי בחינת משה ואהרן שעל־ידי זה עקר תקון אמונת חכמים, שעל־ידי זה נמשכו כל התקונים הנ"ל שהם תקון ידי הסמיכה להנצל ממחלקת שבא על־ידי שנסמך מי שאינו הגון וכו'. ולתקן ידי הכתיבה ולהמשיך קדשת ארץ־ישראל להנצל מגרוש וכו', ולהמשיך סוד העבור ולזכות לעצה שלמה, שכל זה תקנו על־ידי הקרבנות. (הלכות ראש חודש – הלכה ז', אותיות לד–לו, לח–מד)

ובבוא משה אל אוהל מועד

(במדבר ז, פט)

כי הענן שעל הכפרת משם נדבר ה' יתברך עם משה. ומשם קבל כל התורה הקדושה. כמו שכתוב ובבא משה אל אוהל מועד וכו' וישמע את הקול כו' מבין שני הכרבים וידבר אליו. כי זה הענן הקדוש זה בחינת (תהלים יח, יב) וישת חשך סתרו סביבתיו ספתו חשכת מים וכו' כי מחמת שאור האין סוף אי אפשר לקבלו מחמת רבוי אור, על־כן ה' יתברך בחסדו הסתיר אורו האין סוף הגדול והנורא בתוך הענן והחשך בבחינת ישת חשך סתרו, כדי שעל־ידי זה הענן והחשך יתצמצם האור כדי שיוכלו לקבלו בהדרגה ובמדה, וזה הענן והחשך הוא בחינת שומר בפני האור הגדול האין סוף שלא יתקרב אליו מי שאינו ראוי אליו. ועל־כן הזהיר ה' יתברך את אהרן ואל יבא בכל עת אל הקדש וכו' ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת. ופרש רש"י שלא ימות כדרך שמותו בניו שנכנסו לפני ולפנים שלא ברשות. על־כן שלטה בהם סמרא דמותא שנמשך ונשתלשל מבחינת הענן והחשך הזה שמשם בחינת דינים פשאין יודעין איך לנכנס לשם. כי הבטול אל התכלית הנ"ל זה בחינת ארבעה שנכנסו לפרדס שנכנסו למקום שנכנסו ורצו לכלל ולהסתכל באור האין סוף שהוא בחינת התכלית אבל לא היו פלם ראויים לזה. על־כן לא יצאו משם בשלום. זה הציץ ונפגע וזה הציץ ומת. ואחר קצין בנטיעות לגמרי. בלתי רבי עקיבא לבדו שנכנס בשלום ויצא בשלום כי ה' יתברך בעצמו הצילו שהשיב למלאכי השרת ראוי הוא וכן זה שישתמש בכבודי. כי מי שזוכה לנכנס לשם ברשות כמו רבי עקיבא וכיוצא, אזי זה הענן והחשך הוא מוכה גדולה אליו. כי על־ידי הענן והחשך הזה שסביב האור

ומערת המכפלה ששם נקברו האבות והאמהות זה עקר הנחלה שקנה אברהם בארץ־ישראל תחלה והיא תחלת ירשתו את ארץ־ישראל. כי העקר שימשיך קדשת ארץ־ישראל עד שיזכה להקבר שם. ועל־כן רמזו בפר בן בקר קדשת ארץ־ישראל שהמשיך אברהם אבינו.

איל אחד כנגד יצחק שנעקד וכו'. זה בחינת התקון להמשיך סוד העבור למלאות פגימת הלבנה שהוא בחינת מארת חסר וכו', שמשם יניקת עשו שעל־ידי זה ותכהין עיניו של יצחק כמובא. והתקון על־ידי שהקדים ה' יתברך רפואה שנעקד על גבי המזבח והקריב תחתיו איל שהיה נאחז בסבך בקרניו שמשם כל ההמתקות הדינים של ראש השנה על־ידי השופר של איל. כי בראש השנה עקר תקון פגימת הלבנה... נמצא שהאיל שהקריבו שהוא כנגד יצחק זה בחינת תקון פגימת הלבנה שזהו בחינת סוד העבור.

כבש אחד וכו', כנגד יעקב ויעקב עקר כל התקונים הנ"ל שהם לתקן חטא אדם הראשון. כי יעקב היתה מטתו שלמה, וברר בשלמות מעשנים הנ"ל, וזכה להעמיד שנים עשר שבטים שהם בחינת שנים עשר האבנים שנכללו באבן אחת שהוא בחינת האבן שתיה לוחות האבן (המובא שם בתורה הנ"ל), שזהו עקר התקון בחינת שלמות העצה. וזהו בחינת שער עזים אחד לחטאת לתקן מכירת יוסף כי חלקת העצה זה בחינת חלקת מלכות בית דוד (כמובן שם) שמביא פסוק ולא יחצו לשתי ממלכות עוד (וכמובא בזה בדברינו במקום אחר). וחלקת מלכות בית דוד על־ידי ירבעם נמשך מפנס מכירת יוסף כמובא. על־כן השער עזים לחטאת שמכפר על מכירת יוסף זה בחינת תקון שלמות העצה.

ולזבח השלמים בקר שנים, כנגד משה ואהרן שעשו שלום בין ישראל לאביהם שבשמים כמו שפרש רש"י, משה ואהרן הם כלל התורה שבכתב ובעל־פה שהם כלל הספרים הקדושים שהם עקר התקון. כי משה רבנו נתן את התורה בכתב ומסרה בעל פה לתלמידיו שהראשון הוא אהרן. רק שיהושע זכה שאחר שמת אהרן מסר משה כל התורה ליהושע. וכמו שמפרש בדברי רבותינו ז"ל בסדר המשנה שאהרן היה המקבל הראשון כמו שאמרו שם נכנס אהרן ושנה לו משה פרקו וכו' (ערובין נד:) ועל־כן כתיב באהרן ובניו יורו משפטיו ליעקב וכו', כי אהרן קרב כל ישראל למשה על־ידי שיצא לקראתו וכו'. ועל־כן באמת זכה למה שזכה כמו שאמרו רבותינו ז"ל והוא ההפך מהמתקנאים בהצדיק האמת וחלקו עליו על־ידי קנאתם בו. ועל־כן אמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"א משנה י"ב) הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב

ובבא משה וכו' וישמע את הקול

(במדבר ז, פט)

עקר הדבקות והתקרבות להשם יתברך הוא על-ידי קולות, שהם בחינת עשרה מיני נגינה, שבהם כלולים כל הקולות שבעולם, שעל-ידם עקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. כי כל התפלות והשירות ותשפחות ותחנונות ובקשות וודוים ורצוים ופיוסים וכל השיחות שאדם משיח בינו לבין קונו בהתבודדות וכו', הכל כלול בעשרה מיני נגינה, שהם עשרה לשונות שנאמר בהם ספר תהלים, שהוא כלול מכל הלשונות של תפלה ותחנונים וכו', וכו' כל השירות ותשפחות שאומרים כל ישראל בכל מקום שהם, שעקר ההתקרבות להשם יתברך הוא על-ידיה. נמצא שעקר התקרבות ישראל להשם יתברך הוא על-ידי בחינת קולות הקדושים של שירות ותשפחות וכו', שכל זה הוא בחינת עשרה מיני נגינה, שעל-ידם עקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. כי כל הקולות שהם בחינת עשרה מיני נגינה, זהו בחינת חוש השמע ששם הרגשת הנגינה והקולות, בחינת 'השמע לאזניך מה שאתה מוציא בפיך'; ועקר ידיעת האמונה הקדושה הוא על-ידי בחינת חוש השמע, כי שמיעה בלבא תלויא, כמו שכתוב "ונתת לעבדך לב שמע", ושם עקר ידיעת תשוקת אמונתו יתברך, בבחינת: "נודע בשערים בעלה" - כל חד כפם מה דמשער בלבה. כי באמת השם יתברך מרום ומנשא מכל המחשבות, ולית מחשבה תפיסא בה כלל; רק השם יתברך, מגדל רחמנותו שרצה להטיב לנבראיו ולהטעימם מזיו נעמו ולהודיעם מאלקותו יתברך, על-בן צמצום עצמו כביכול בכמה וכמה צמצומים לאין תכלית, עד אשר הכנים השגות אלקותו בלב הצדיקים אמתיים שבכל דור, כמו האבות הקדמונים, וכן כל הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, שכלם וכו' על-ידי עבודתם האמתית להשיג השגות אלקות דרך כמה צמצומים. וכל זה הוא בחינת שמיעה, כמו מי ששומע קול המדבר והמשמיע, אבל אי אפשר לראותו, וכמו שכתוב במתן תורה: "קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול", וכמו שכתוב במשה עצמו: "כי לא יראני האדם וחי"; ועקר ההשגה שהשיג היתה רק בבחינת חוש השמע, כמו שכתוב "ובבא משה אל אהל מועד, וישמע את הקול" וכו'; מכל-שכן שאר הנביאים והצדיקים, שבודאי על-פירב כל השגתם וידיעתם הוא בבחינת חוש השמע דתלוי בלבא בנ"ל, שזה בחינת "ה' שמעתי שמעך יראתי"; ובפרט שאר אנשים פשוטים כמונו היום, שכל חיותנו וקדשתנו הוא בבחינת חוש השמע, שאנו שומעים לקול

האין סוף בנ"ל, על-ידי זה דיקא הוא זוכה להכלל ולהסתכל באור האין סוף ואינו נתבטל שם במציאות. ואזי זוכה כשחוזר מהבטול שיהיה נשאר לו אור הרשימו, כי אור האין סוף נרשם ממנו רשימו קדושה בתוך הענן הקדוש הזה ששם דיקא נצטיר ונרשם אור הרשימו של אור האין סוף מחמת הענן והחשך דיקא שהוא בחינת צמצום, כי בלעדו לא היה יכול האור להצטיר כלל. ועל-בן כל הנבואות וכל ההשגות של כל הנביאים והחכמים מקבלים דיקא דרך הענן הקדוש הזה כמו שכתוב בעמוד ענן ידבר אליהם. כי שם דיקא נצטיר ונרשם אור הרשימו שמשם כל השגתם. כי משם עקר קבלת התורה (לקוטי הלכות - הלכות תפילת ערבית ד', אות כ"ג)

וישמע את הקול

(במדבר ז, פט)

כי ה' יתברך ברחמיו מצמצם את עצמו בכמה צמצומים להאיר לכל אחד בדעתו התנוצצות אלקות ובה מרמז לו וקורא אותו שימשך אחריו וזאת ההתנוצצות הוא בחינת קולות שפאין מלמעלה לקרות את האדם שימשך אחריו יתברך וכל קולות נמשכין משם. ועל-בן יש להקול בח גדול להמשיך את האדם אליו יתברך מחמת שנמשך בשרשו ממקום גבה מבחינת התנוצצות אלקות. כי עקר התגלות אלקות הוא בחינת קול בבחינת קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול. אבל ה' יתברך נתן בחירה לאדם ומי שבחר בחיים בששומע את הקול הזה שהוא בחינת הפרוז הבא מלמעלה הוא נמשך אחריו ומקדש ומטהר את עצמו מכל תאות עולם הזה והבלי וכו' זוכה להמשיך הקול שהוא בחינת המחין לתוך הלב עד שזוכה לקבל דבורים קדושים מלמעלה שיהיה נעשה מהקול צרופי אותיות ודבורים עד שידע רצונו יתברך ומצוותיו. כי אפלו בששומעין בחינת קול מלמעלה עדין אין יודעין שום מצוה עד שזוכין לקדש ולטהר את עצמו כל-כך עד שיהיה נעשה מהקול דבור עד שזוכה שידבר ה' עמו ויודיע לו תורתו ומצוותיו. שזהו בחינת אבות העולם שזכו לשמע בקולו ולדבקה בו ולהמשיך אחריו עד שזכו שדבר ה' יתברך עמהם ונלה להם כמה מצוות, עד שבא משה רבנו שהוא זכה לזה בתכלית השלמות עד שזכה בכל עת על-ידי מעשיו הטובים לעשות מהקול דבורים כמו שכתוב וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרבים וכו' ועל-ידי זה קבל את כל דברי התורה הזאת ונתנה לנו. (לקוטי הלכות - הלכות אפטרופוס ג', אות ה')

האמונה. וזה עקר המרירות של הרבן בית המקדש, שהיה על ידי התנברות הנביאי שקר, עד שעל ידי זה נפגמה האמונה ונתרבו הכפירות והאפיקורסות בעולם. אבל השם יתברך ברחמיו גם בעבודתנו לא עזבנו ויט אלינו חסד, על ידי ששולח לנו צדיקים אמתיים בכל דור, שיש להם בחינת רוח הקדש ונבואה, והם ממשיכין אמונה הקדושה בעולם. (הלכות כבוד רבו – הלכה ג, אותיות ו' ז' ח' לפי אוצר היראה – הנוכה, אות ל"ט)

אבותינו שמסרו לנו התורה הקדושה, שהיא האמונה הקדושה, מדור לדור, ומתיבים אנחנו לשמע בקולם ולקיים את כל דברי התורה הזאת. וזה בחינת "שמע ישראל ה' אלקינו" וכו' "שמע דיקא, כי עקר האמונה הוא בבחינת שמיעה, דתליא בלבא כנ"ל. וזה בחינת מעלת קדשת הנגונים שישראל מזמרים בשביל התקרבות להשם יתברך, כי הנגונים הם בבחינת עשרה מיני נגינה, בלליות הקולות דקדושה, שהם בחינת חוש השמיעה, שעקר דבקות ישראל להשם יתברך הוא על ידי זה. ויותר ממה שכתוב כאן מובן לכל חד כפס מה דמשער בלבה מעלת נעימת הנגון, ממה בחו גדול להמשיך לב האדם להשם יתברך, כי עקר הדבקות להשם יתברך הוא על ידי דבורים וקולות ונגונים, שכל זה הוא בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל. וגם עסק התורה הוא גם כן בחינת עשרה מיני נגינה, שזה בחינת הפעמים והנגינות שבתורה, שהם למעלה מכל הבחינות הקדושות שהתורה כלולה מהם, שהם מעמים נקודות תגין אותיות, ובחינת הפעמים הם המדרגה העליונה שבכל הבחינות הנ"ל, כידוע בכתבי האר"ל, (לקוטי הלכות – הלכות פריה ורביה ג, אות מז לפי אוצר היראה – נגינה, אות יא)

שבת שלום

וחג שבועות שמח

**"אין צדקה נחשבת
כמו צדקת הדפוס"**
[רבי נתן]

אחים יקרים
אתם יכולים לתמוך, בעין יפה,
ולתרום בכל סניפי הדואר,
חשבון מספר
89-2255-7

**וישמע את הקול וכו'
מבין שני הכרבים**

(במדבר ז, פט)

עקר שלמות האמונה, שהוא עקר הקדושה, היא בבית המקדש, ומשם מאירה האמונה בכל העולם בלוי, כי עקר הנבואה ורוח הקדש הוא בבית המקדש, ששם השכינה שורה ומשם מקבלין כל הנביאים נבואתם ורוח קדשם, כמו שכתוב "וישמע את הקול מבין שני הכרבים" וכו'. ועל ידי נבואה, על ידי זה עקר ברור המדמה ושלמות

לאחינו כל בית ישראל

**הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות**

במחיר הקרן

125 ש"ח לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה : 054-8429006 (מאיר)